

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Promenader på Solhaga. Längst upp till vänster är det Maria och Madeleine som är i förgrunden, på mittenbilden Lena och Ronny. På bilden längst ned: ledarhundarna Rosie och Hellen. Läs mer på sid. 6-7. Foto: Tina Hanson

Från t f verksamhetsledaren

I skrivande stund har vårens plusgrader ännu inte visat sig nämnvärt utan vintern tycks hålla i sig. Häromdagen hörde jag på radion att det röstats om vädret och majoriteten tyckte att nu fick det vara nog med snön och kylan. Själv hör jag kanske då till undantagen, för jag njuter ännu av det böljande vinterlandskapet och är fortfarande road av de fallande snöflingorna. Även om vintern stannar ovanligt länge, så vet jag att våren kommer, förr eller senare, med sin värme och grönska. Naturen med sina olika väderlekar har dock sin gilla gång oavsett vad vi röstar fram. Tur är väl kanske det, för hur skulle det inte annars skifta från dag till dag eller också ständigt vara 25 plusgrader? Möjligen är det endast Gud som vid intresse kan peta i denna ordning och om Han lyssnar till min, din eller röstningens önskan återstår att visa sig.

Sedan förra tidningen gick till tryck och inläsning har vår ordförande Lars-Ove Arnesson fyllt 60 år. Grattis och lycka till i det nya årtiondet som du nu trätt in i! Arbetsutskottet har hunnit mötas och Kerstin Olsson har

jobbat sina sista dagar på kansliet för denna vår. Enar och Kerstin har farit till Etiopien och om invigningen av det renoverade centrat hos vår systerförening får vi förhoppningsvis rapport om i kommande nummer.

Ni som läser denna tidning i Daisyformat får höra vår nyanställda Ronnys stämma. Han gör sin första inläsning av Syskonbandet tillsammans med den vikarierande redaktören, Kerstin Arnesson.

Vi har nu också haft vår gemenskapshelg på Solhaga i den småländska skogen och det var en fantastisk fin helg med mycket flödande värme i gemenskapen samtidigt som det var neråt 20 minusgrader ute! Om helgen berättar Ronny mer på sidorna 6-7. Mer av vad som hänt och händer ska jag inte rada upp här, utan det får ni upptäcka i tidningen, på hemsidan och när vi hörs! Guds frid i livets och vädrets lek och alla skiftningar önskar jag er alla!

Tina Hanson

P.S. Du har väl betalt medlemsavgiften så att du får vara med och rösta fram vår styrelse?! D.S.

Innehållsförteckning	sidan	
Från t f verksamhetsledaren.....	2	Rapport från en gröngöling.....6
Till fridens hem.....	3	Anna Nygren, på väg till Afrika....8
Västkustdagar och årsmöte.....	4	Vem vill du läsa om?.....9
Bönebrevet.....	4	Herren är min styrka.....10
Styrelsekandidater 2010.....	5	Födelsedagstårtan.....12
Kerstin Strindberg i radio.....	5	Redaktionsruta.....12

Till fridens hem

Budet har nått oss att Per Hägermalm stilla har lämnat ett långt och aktivt jordeliv och gått in i vilan hos Gud.

I Syskonbandet var han engagerad sedan början av 1950-talet och avslutade sitt uppdrag i föreningens kapitalplaceringsgrupp 2008.

Syskonbandets andra ordförande, Karl Delvin, värvade Per för att få hjälp med att styra ekonomin. Detta skedde i samband med att Sjöleden förvärvades. Mycket av Pers engagemang kom just att handla om Sjöleden från dess invigning fram till försäljningen och sedan förvaltningen av det kapital som försäljningen gav.

När jag började engagera mig aktivt i Syskonbandet i slutet av 1970-talet, var Per ordförande i Sjöledenstiftelsen. Det var tryggt för Syskonbandet att ha någon som tog sig an ekonomi, personalfrågor och fastigheter. I orden var det inte den stora entusiasmen utan snarare "bekymmersamt" att få in de pengar som behövdes etc. Men med Guds hjälp och Pers kunskap, kontakter och erfarenhet kunde Syskonbandet ha en egen gård i cirka 40 år. Även om Per hade dragit sig tillbaka från det aktiva engagemanget på Sjöleden i och med att Sjöledenstiftelsen avvecklades, så blev han igen aktivt inblandad när föreningen beslutat om försäljning av Sjöleden. Jag vet att Per – och många andra – undrade hur det skulle kunna

gå att ha ett Syskonband utan en fast geografisk punkt. Men det har ju visat sig att idén med föreningen har hållit både före och efter Sjöleden. Jag vet att det har varit viktigt för Per, och övriga som funnits med i kapitalplaceringen, att inte förbruka kapitalet utan arbeta för att få en bra avkastning som grund för den fortsatta verksamheten. Efter försäljningen av Sjöleden har Syskonbandet hyrt lokaler på Gotlandsgatan, och det skall väl sägas att Per haft sitt finger med där också.

Redan innan Per blev engagerad i Syskonbandet hade han påbörjat sin anställning inom De Blindas Förening, numera SRF, både vad gäller företag, förvaltning av fastigheter och stiftelser och bistånd till synskadade runt om i världen. På Sjöleden fanns en tradition att Per kom ut på juldagen och berättade om vad som rörde sig i synskadavärlden, ofta handlade det om resor i olika länder och synskadades situation där.

Jag pratade med Kerstin Hägermalm, som berättade att Per var aktiv ända in till sista levnadsdagen. Det som hindrade honom mest på senare tid var dålig hörsel. Men han stod gärna till tjänst att berätta om sitt rika liv, bland annat för dem som har hand om historisk dokumentation inom SRF. Jag fick också möjlighet att spela in en längre intervju med Per för två år sedan.

Vi tackar Gud för Per Hägermalms insats i Syskonbandet, SRF och för synskadade i hela världen. Låt oss omsluta Kerstin och döttrarna Eva och Maria i våra förböner.

Lars-Ove Arnesson

Västkustdagar och årsmöte

Nästa stora arrangemang som Syskonbandet inbjuder till äger rum den 12-16 maj på den vackra svenska västkusten! Starten går kl 17.00 på onsdagen med middag tillsammans i restaurang Solviken där havet skummar intill och vi avslutar tillsammans vid 14-tiden på söndagen. Det kommer under dagarna att bli utflykt till Varbergs fästning, konsert i den närliggande kyrkan med musik skriven av blinda musiker, möjlighet till havs- och poolbad för den vågade och mycket mer! Inbjuden gäst som vi får lyssna till är Tomas Sjödin, som på fredagen kommer att tala utifrån sin senaste bok "Ett brustet halleluja". På torsdagen har vi årsmöte där alla är välkomna att delta oavsett medlemskap.

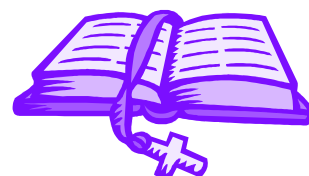
Vi kommer att bo på konferensanläggningen Apelviken i Varbergs utkant. Till Varberg tar man sig enkelt med tåg från alla håll i Sverige. Alla tåg mellan Göteborg och Malmö stannar i Varberg. I Varberg kan skjuts ordnas från stationen till konferensplatsen. Redan nu kan du som bestämt dig för att komma boka din resa för att få den så billig som möjligt.

Vi bor i fräscha tvåplanslägenheter med två dubbelrum på övervåningen och toalett, dusch, pentry, litet umgämesrum och uteplats på bottenvåningen i varje lägenhet. Möjlighet till bädd på bottenplan finns också för den som har svårt att gå i trappor.

Sista anmälningdag är inte förrän den 12 april men har du redan bestämt dig för att komma så hör av dig med din anmälan! Anmäl dig till mig på telefon 08-641 30 95.

Information om priser och mer detaljerat program kommer i nästa tidning. Obs! Missa inte att du som medlem kan ansöka om bidrag ur Ansvarsfonden för deltagande i detta arrangemang! Ansökan måste ha inkommit senast den 1 mars till kansliet.

Tina Hanson

Bönebrevet

Maria Selberg vill att vi ber för henne, att ockultism och rasism ska försvinna från Västmanland och att flera ska bli frälsta. Tacksägelse: Att hon har fått förlåta andra för saker som hände på Tomteboda samt att hon själv blivit renad och förlåten för handlingar långt tillbaka.

Lena Johansson vill att vi ber för hennes ekonomiska situation

Be för vår unga medlem Dominique som nu fått avslag på sin ansökan om uppehållstillstånd och därför kommer tvingas återvända till Elfenbenskusten, där hon inte har något eller någon att återvända till.

Har du något som du vill att vi hjälps åt att be för till vår bönhörare Jesus Kristus? Hör då av dig till oss på kansliet så ber vi för dig och förmedlar din hälsning i denna tidning om du så önskar.

Styrelsekandidater 2010

De personer som kandiderar till styrelsen i valet i år är: Erik Bondesson, Eva Fridh, Merike Gustavsson, Lena Johansson, Sture Lyreskog, Bernt Mårtensson, Pontus Nyman och Anita Örum.

Lars-Ove Arnesson och Enar Olsson, som nu sitter i styrelsen, har båda avböjt omval.

En presentation av styrelsekandidaterna kommer i tidningarna som utkommer i mars och april.

Eva Backman och Kerstin Strindberg på besök i Tanzania sommaren 2009. Foto: Daniel Strömberg

Kerstin Strindberg i radio

Nu kan du få höra Kerstin Strindberg berätta om sitt liv, med fokus på kallelsen och visionen att starta en skola för blinda barn i Tanzania!

Kerstin blev själv blind just innan hon skulle börja i första klass. På 1960-talet for hon som Syskonbandets utsände missionär till Tanzania och sökte upp synskadade barn för att ge dem en chans att lära sig läsa, räkna och allt annat som hör till skolutbildning. Idag har skolan ett hundratal elever.

I Sollefteås närradio sänds en serie av den rykande färska inspelning där vår styrelseledamot Eva Backman intervjuar Kerstin. Första sändningen ägde rum den 16 februari kl 18.30-19.00 och fortsätter att sändas ett antal tisdagar framöver vid samma tid. På www.radiosol.se kan du lyssna på programmet i realtid. Programmen läggs efterhand ut på www.sollefteamissionsforsamling.com där du kan lyssna på dem när du själv vill.

Tina Hanson

Rapport från en gröngöling

Jag har blivit ombedd att skriva lite grand om mina intryck och upplevelser från mitt första läger med Syskonbandet. Vi var ett trettio-tal människor som sammanstrålade på Solhaga gård utanför Mar-karyd den sista helgen i januari.

Som stockholmare skulle man kunna beskriva det som "mitt ute i spenaten" det vill säga att det ligger verkligen avskilt och inbjuder till att glömma storstadens stress och de vardagliga omsorgerna och få en chans att umgås och lära känna nya människor.

Efter en trygg resa med Swebus och sedan taxi sista biten samlades vi för kvällsmål på fredagen (jag har förstått att på dessa breddgrader kallar man lunchen för middag och middagen för kvällsmål) och därefter hade vi vår första samling. Jag fick där en bild av ett pussel, där var och en var en pusselbit som tillsammans bildade en vacker helhet. Jag upplevde hur Gud har lagt ner en plan i oss var och en och hur vi med våra gåvor och egenskaper passar ihop.

Min första lite större träff med Syskonbandet var den lokala stockholmssgruppens julfest och jag kunde då ana att det finns band i Syskonbandet och en speciell gemenskap som är svår att sätta ord på, men som jag kände på nytt när vi tillsammans satt och sjöng, bad och lyssnade på vår goa pastor Stanley Karlman som var med oss under helgen.

Under presentationen av oss själva och i Stanleys andakt pratade vi

bland annat om "kall", vad det är vi känner oss kallade att göra i våra liv? Jag har precis tagit ett stort steg då jag sade upp mig på mitt förra jobb efter nästan 30 år för att söka ett annat sammanhang. Men jag tänker att vårt kall är ju i första hand som människor och medmänniskor och lem-mar i Kristi kropp. Om jag tar mig tid att lyssna och mod att följa kan jag ibland skönja Guds finger och ana i vilken riktning det pekar.

Lördagen startade med att jag gick ut med hundarna Hellen och Rosie på morgonpromenad. Det var fullmåne och kallt och det bet i kinderna. Det var bara jag och hundarna ute, jag hörde ett tåg på långt håll annars var det bara knarret under skorna och hundarnas andhämtning som hördes. Som infödd nollåtta är det alltför sällan jag unnar mig sådana här naturupplevelser. Fantastiskt!

Vi hade senare tipspromenad där alla deltagare fick skriva varsin fråga om sig själv och hitta på tre alternativa svar. Fantasin och de olika upplevelserna som alla hade skrivit ner på sin fråga gav många anledningar till munterhet!

På kvällssamlingen hade vi musikfrågetävling ungefär som "Så ska det låta". Stanley spelade gitarr och munspel och ställde frågor. Lite senare hade vi andakt och Stanley pratade om förlåtelsen. Det blir ibland fel i våra liv och vi får be både Gud och varandra om förlåtelse. Jag brottas ibland med saker jag har gjort och sagt innan jag fick mitt möte med Herren, och jag har flera gånger un-

Albertina Fredros, här med sin assistent Alina Culda, var på sitt första Syskonbandsläger. Foto: Tina Hanson

Stanley Karlman medverkade på olika sätt under dagarna på Solhaga.. Foto: Tina Hanson

der stor vända bett om förlåtelse och jag vet att han har förlåtit mig. Ändå är det svårt att släppa en del saker som återkommer. Jag vet att Gud inte vill att jag ska gräma mig. Det är i sådana fall någon helt annan som önskar sig det. Kanske detta är ett exempel på en av de ormar och skorpioner som Herren har gett oss kraft att trampa på i Jesu namn!

Söndagsmorgonen började med hundpromenad igen. Tog ut hundarna vid sjutiden och kastade snöboll och busade i snön. Morgonen är min bästa tid på dygnet!

Efter frukosten hade vi gudstjänst. Ännu en gång fick jag vara med om den härliga stämningen när vi satt i ring och sjöng och bad. Otroligt nog var det sedan middag och hemfärd! Helgen gick så fruktansvärt fort. Jag känner mig så glad och tacksam att

få vara med "på ett hörn" i Syskonbandet. För mig har det varit väldigt viktigt att hitta en kristen gemenskap, vilket jag först gjorde i S:ta Clara kyrka där jag är aktiv på fritiden. Nu har jag även fått möjligheten att verka i en kristen gemenskap i min tjänst på Syskonbandet, Gud är god!

Jag tror att det är viktigt för alla kristna att få tillhöra någon form av kristen gemenskap, där vi kan dela våra liv och vara varandra till stöd och uppmuntran. När jag tänker på Syskonbandet och att det har funnits i mer än 100 år och alla människor som på detta sätt under åren har mötts och haft glädje av varandra får jag gåshud. Tack alla som var med och gjorde denna helg till ett glatt och varmt minne mitt i vintern!

Ronny Gilderskär

Anna Nygren, på väg till Afrika:

-Det är en dröm som går i uppfyllelse!

I vår nya serie där vi intervjuar medlemmar i Syskonbandet börjar vi med Anna Nygren från Uppsala. När jag talar med henne är det bara några dagar tills hon och hennes klasskamrater ska göra en tio veckor lång afrikaresa.

Anna Nygren är 23 år gammal och kommer från Uppsala. Som liten fick hon tidningen Onesimos* på kassett

och kom med på de barnläger Syskonbandet arrangerade. Det här läsåret studerar hon på Österlens folkhögskola i Tomelilla, där hon går Afrika-linjen. Min fråga blir förstas varför man väljer en sådan linje.

-Jag har alltid varit intresserad av Afrika, svarar Anna, och jag har nästan alltid velat åka dit.

Studier inriktade på Afrika

Så berättar hon att hon sedan länge är god vän med Eva Fridh, en annan syskonbandsmedlem. Tillsammans letade de efter en skola med internationell inriktning, helst med en resa till Afrika i kursplanen. Så hittade de Österlens folkhögskola, den skola där de båda går nu. Den har arbetat med internationella frågor länge och haft resor till Afrika sedan 1968. Man har alltså en bred erfarenhet och goda kunskaper att dela med sig av.

Eleverna har läst om olika afrikanska länder, om geografiska och kulturella förhållanden, om historia, politik, religion och aktuella händelser och konflikter. Huvuduppgiften de ska ägna sig åt när de är på plats i Kenya är att jämföra masajkvinnornas situation i två olika byar, en vanlig traditionell by och en kvinnoby.

Två ledsagare

Att i en grupp på 17 elever ha två synskadade är förstas lite speciellt.

Anna tycker att man från skolans sida varit ganska bra på att lösa de praktiska problem som kan uppstå. På resan till Afrika kommer det att följa med två ledsagare från Sverige. Sen ansluter det även en del lokala ledsagare, så att svenskarna kan bli avlösta ibland.

Sex länder

Även om gruppen kommer att tillbringa längst tid i Kenya, kommer de att besöka ytterligare fem länder: Tanzania, Etiopien, Malawi, Zimbabwe och Sydafrika.

Att Anna och Eva går på kursen har satt sin prägel på resan. I Kenya ska man besöka Kenya Institute for the Blind, där man trycker all punktskrift som ges ut i Kenya. Där ges även rehabiliteringskurser för synskadade. Gruppen kommer vidare att besöka BCA, Bertemious Christian Association, i Etiopien som samarbetar med Syskonbandet. Och till sist kommer de att besöka Malawi och Malawi Union of the Blind. Förhoppningsvis kommer man även att kunna besöka det arbete som den engelska organisationen Torch Trust stöttar i Malawi.

Längtan till Malawi

Just besöket i Malawi är något Anna ser fram alldeles speciellt mot.

-Jag har alltid intresserat mig för det landet, jag kan inte riktigt förklara varför, säger hon. På något sätt ligger det speciellt på mitt hjärta och jag är så oändligt tacksam för att skolan ordnat så vi ska få vara där. Det ska bli så otroligt roligt och för mig är just det verkligen en dröm som går i uppfyllelse!

Afrikaresan kommer att vara i tio veckor och gruppen kommer hem i mitten av april. Sedan pågår kursen till i början av juni. Vad som händer sen vet Anna inte. Men att hon på sikt vill jobba med internationellt arbete är hon övertygad om.

- Jag ringer runt lite och frågar vilken kompetens man söker på olika håll och sedan får jag väl inrikta min utbildning på något som verkar lämpligt, säger hon. Det jag vet är att jag vill arbeta med människor. Vi får väl se vad det blir.

Intervju: Kerstin Arnesson

Foto: Tina Hanson

Om du vill följa Anna och Eva så kan du endera läsa skolans blogg: www.africa.nice-amahoro.com eller följa dem via Skånes taltidning: www.skanestaltidning.se

* Tidningen Onesimos var en kristen barntidning på kassett som riktade sig till synskadade barn. Den gavs ut av Kristna synskadades förening Syskonbandet från 1993. Senare bytte tidningen namn till Kompass och spelades in på cd. Idag är tidningen nedlagd.

Vem vill du läsa om?

Har du förslag på någon medlem i Syskonbandet som du tycker att vi ska intervju? Eller är det något annat du känner fattas i tidningen? Hör gärna av dig med synpunkter och förslag till: redaktion@syskonbandet.org. Eller ring: 031-702 09 19. Helst måndagar och tisdagar.

I förra numret började vi en serie om fyra bibelstudier av Kurt Hjemdal, som handlar om att Herren är min styrka. Bibelstudierna är ett sammandrag av dem han höll vid den nordiska konferensen i Fredricia, Danmark i höstas.

Herren är min styrka – i mötet med djävulen

”Då farao närmade sig upptäckte israeliterna att egypterna var på marsch mot dem. De blev förfärade och ropade till Herren. Och de sade till Mose: 'Fanns det inga gravar i Egypten, så att du måste ta oss hit för att dö i öknen? Varför har du gjort så mot oss? Varför förde du oss ut ur Egypten? Bad vi inte redan där att du skulle låta oss vara i fred och låta oss tjäna egypterna? Hellre träla för egypterna än att dö i öknen!' Mose svarade: 'Var inte rädda! Stanna här; i dag skall ni bli vittnen till den seger som Herren vinner åt er. Ty så som ni ser egypterna i dag skall ni aldrig någonsin se dem mer. Herren skall strida för er, och ni skall vara tysta!’” (2 Mos 14:10-14).

”Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft. Ta på er Guds rustning så att ni kan hålla stånd mot djävulens lömska angrepp. Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna. Ta därför på er Guds rustning, så att ni kan göra motstånd på den onda dagen och stå upprätt efter att ha fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte och klä er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred. Håll ständigt

trons sköld framför er, med den skall ni få den Ondes alla brinnande pilar att slockna, och grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. Gör det under åkallan och bön, och be i er ande varje stund. Därför skall ni hålla er vakna och aldrig tröttna i er bön för alla de heliga. Be också för mig att orden läggs i min mun och att jag talar frimodigt när jag bär fram hemligheten i evangeliet, vars sändebud jag är i min fångenskap. Be att jag förkunnar det så frimodigt som jag bör” (Ef 6:10-20).

Det är en mycket dramatisk situation som presenteras för oss i berättelsen om israelerna vid Sävhavet. Framför dem ligger havet och bakom dem kommer Farao, som ledare för världens starkaste militärmakt. Här verkar alla vägar vara stängda och allt hopp ute. Så svag som den flyende slavhopen är har den ingen möjlighet att klara sig i mötet med den egyptiska hären. Men det som är en omöjlighet för människor, det är inte omöjligt för Gud. Mose vänder sig till Herren och ropar om hjälp. Och Gud hör och svarar: ”Herren skall strida för er, och ni ska vara tysta.” Det är Guds trösterika budskap till Mose. I nästa stund blir det en väg genom havet och Herren själv ställer sig mellan slavarne och hären. På havsbotten vandrar folket till frihet och frälsning. Fienden

drunknar i Sävhavets böljor. Framme på den andra stranden sjunger Mose och Israel: "Herren är min kraft och mitt värn, han blev min räddning."

Berättelsen är profetisk. När vi kommer in i det nya förbundet, är Guds folk fortfarande pressade. Aposteln skriver: "Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna" (Ef 6:12). Och Petrus skriver: "Er fiende djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter någon att sluka" (1 Petr 5:8). Det är ingen lustig situation som skildras. Att vara kristen är att utsättas för angrepp. Vi har en mäktig fiende som inte unnar oss nåden och som satsar allt på att hindra oss från att bli frälsta.

Nu förkunnar lyckligtvis det Nya testamentet att djävulen blev besegrad på korset (Kol 2:15). Då Jesus gav sitt liv, var det både till försoning för våra synder och för att övervinna och nedkämpa djävulen, synden och döden. Den onda är besegrad, men han är inte tillintetgjord. Ända fram tills Jesus kommer igen kommer han att vara i aktion för att mörda och ödelägga (Joh 10:9).

Det får våra trossyskon som är förföljda erfara. Det är människor som genomför förföljelserna, men bakom dem står djävulen. Hos oss är situationen inte sådan. Vi kan fritt samlas och bekänna vem vi tror på. Men det betyder inte att motståndaren är borta. Han uppträder bara mycket mer kamouflerad. Paulus talar om att satan skapar om sig till en ljusets ängel (2 Kor 11:14) och vi upplever det i en

form av förförelse. När så många i vår del av världen är fångade av jakten efter pengar, framgång och saker och inte bryr sig om Gud, så är det förförelse som är på gång. Och när evangeliet förvanskas och förnekas och ersätts av mänsklig visdom så är det igen förföraren som är i arbete.

Detta kan ta modet från oss. Frågan blir: Hur kommer vi genom till frälsarens mål när det är så här? Lyckligtvis är han som är med oss starkare än han som är emot oss. Det som sades till Mose sägs också till oss: Herren ska strida för er och ni ska vara tysta. Eller som aposteln säger: "Bli starka i Herren, i hans väldiga kraft. Ta på er Guds rustning så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp" (Ef 6:10-11).

Sången Mose och israeliterna sjöng sedan de gått genom Sävhavet är fortfarande giltigt: "Herren är min kraft och mitt värn, han blev min räddning." I tron på Jesus är vi starka och har seger över den onde. När Herren är vår kraft, vår styrka kan djupet inte skada oss. Men hur blir Herren vår starkhet?

Det står om de första kristna att de höll sig trofast till apostlarnas undervisning, den inbördes hjälpen, brödbrytandet och bönerna (Apg 2:42). Varför gjorde de det? För det var där Herren mötte dem. Paulus förmanar oss i Efesierbrevet att bli fyllda av Anden och i Kolosserbrevet ber han oss: "Låt Kristi ord bo hos er" (Kol 3:16). På det viset fylls vi av Anden, styrks i tron och blir starka i Herren. Grip hans löften och han ska själv gå med dig. Där finner du styrkan till att hålla ut till segerns dag.

Kurt Hjemdal

Födelsedagstårtan

Den stod i hallen och tog nästan andan ur mig, den var precis så maffig som alla mina föreställningar om engelska tårter målat upp. Den var specialdesignad för det stora jubileumsfirandet som vår systerorganisation *Torch trust* skulle ha då de firade sin 50-åriga tillvaro. Och egentligen var det inte en utan fyra tårter som satts ihop. Varje tårta representerade en del i föreningens arbete.

Men helgen i England i november bjöd inte bara på tårta, utan mycket annat. Min man och jag kom redan på torsdagkvällen, vilket visade sig vara ett lyckokast då vi fick tillbringa nästan hela fredagen på Torch House, föreningens huvudkontor. Trots stressen som fanns inför helgen, så verkade alla anställda ha all tid i världen för oss och våra frågor. Ingen av oss har tidigare besökt denna plats, så bara att gå runt och titta var en upplevelse i sig. Ljusa, praktiska lokaler i två våningar. Ett litet andaktsrum för andakt och enskilda samtal. För att gå händelserna i förväg, så finns nu de ljusstakar Syskonbandet överlämnade som present på altaret

där. Förutom reception och andaktsrum finns matsal, kök, bibliotek, tryckeri och utrymmen för distribution på nedre våningen. En trappa upp finns kontorslokaler och inspelningsstudio.

Efter att ha ätit sandwich och chips till lunch tog vi så en sväng i samhället. Då vi kom tillbaka var det till ett hus som kryllade av människor. Även

själva jubileumsutställningen började ta form och visa sig från sin bästa sida. Jag blev oerhört fascinerad över hur man med hjälp av glödlampa, omgivet av vitt, tunt tyg och med lagom mycket fläkt på sig, lyckades skapa känslan av att här lyste en fackla över varje utställningsskärm!

Så bussades vi till platsen för konferensen och så drogs det stora firandet igång. Mycket lovsång, återblickar, vittnesbörd och predikningar men också ordentligt med tid för bön. Både lördag och söndag fanns morgonbön inbokade före frukost. På lördagen var det stort "celebration meeting" i en sporthall. Här förevisades och förtärdes tårtan. Och nej, jag vågade inte smaka på den.

Kerstin Arnesson

Syskonbandet

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.

Utkommer i punktskrift, svartskrift och på Daisy. Februari 2010.

Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.

Ansvarig utgivare: Lars-Ove Arnesson

Redaktion: Kerstin Arnesson (vik) och Kerstin Olsson (tjänstledig).

Telefon, kansli 08-641 30 45, redaktion 031-702 09 19.

E-post: kansliet@syskonbandet.org eller redaktion@syskonbandet.org

Hemsida: www.syskonbandet.org Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552